

Mishnah Menahot, chapter 12

משנה מנחות פרק יב

(1) If meal-offerings and libations became unclean before they were sanctified in the [Temple] vessel, they may be redeemed [for an offering; so long as it has not been sanctified in a Temple vessel, it is holy only for its value (*kedushat damim*) and may be redeemed; once it has been sanctified in a Temple vessel, it becomes holy in itself (*kedushat haguf*), and may not be redeemed]; if [they became unclean] after they were sanctified in a vessel, they may not be redeemed. Bird-offerings [in which defects developed], the wood, the frankincense, and Temple vessels [if they become defective] may not be redeemed, for the rule of redemption [of something which has *kedushat haguf*] applies only to [offerings of] cattle [when they develop a defect].

(2) If a man said, "I take upon myself [to bring a meal-offering prepared] on a *mahavat* [a shallow pan]," and he brought one prepared in a *marheshet* [a deep pot], or "[I take ...] a meal-offering prepared in a *marheshet*," and he brought one prepared on a *mahavat*, what he has brought, he has brought [and it is regarded as a freewill meal-offering], but he has not discharged the obligation of his vow. But [if he said, "I take upon myself] to bring this [tenth of flour] as a meal-offering prepared on a *mahavat*," and he brought it prepared in a *marheshet*; or "[I take ...] this flour as a meal-offering prepared in a *marheshet*," and he brought it prepared on a *mahavat*, it is invalid [since the flour was

רבנו עובדיה מברטנורא

א המנחות והנסכים. עד שלא קדשו בכלי. אינן קדושים קדושת הגוף, אלא קדושת דמים, שצריך לפדותן והדמים קדושים. ודוקא כשנטמאו יש להן פדיון אם לא קדשו בכלי. אבל לא נטמאו אע"פ שלא קדשו בכלי אין פודין אותן **העופות והעצים והלבונה וכלי שרת שנטמאו אין להם פדיון.** שלא נאמר פדיון בקדושת הגוף אלא בבהמה בעלת מום, דכתיב (ויקרא כז) ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה' והעריך הכהן אותה וגו'. ובבעלי מומים שנפדו הכתוב מדבר, דאי בבהמה טמאה ממש, כשהוא אומר (שם) ואם בבהמה הטמאה ופדה בערכך, הרי בבהמה טמאה אמורה. ואשמעינן במתניתין דאע"ג דאשכחן בקדוש קדושת הגוף ונפל ביה מומא דמיפרק, העופות והעצים והלבונה וכלי שרת דקדשו קדושת הגוף ונטמאו לא מיפרקי: **ב מה שהביא הביא.** דאמרינן לא לשם נדרו הביאה, אלא נדבה אחרת היא זו: **זו להביא במחבת.** שהיתה עשרון סולת מונחת לפניו ואמר זו להביא במחבת וכו': **הרי זו פסולה.** דקבעה לכלי שהזכיר בה ואין יכול לשנותה לכלי

א המנחות והנסכים שנטמאו עד שלא קדשו בכלי, יש להן פדיון. משקדשו בכלי, אין להם פדיון. העופות והעצים והלבונה וכלי שרת, אין להם פדיון, שלא נאמר אלא בבהמה: **ב האומר הרי עלי במחבת והביא במרחשת, במרחשת והביא במחבת, מה שהביא הביא, וידי חובתו לא יצא.** זו להביא במחבת והביא במרחשת, הרי עלי שני במחבת, הרי זו פסולה. הרי עלי שני

designated for one meal-offering, it may not be used for another]. If he said, "I take upon myself to bring two tenths [flour] in one vessel," and he brought them in two vessels, or ["I take ...] in two vessels," and he brought them in one vessel, what he has brought, he has brought, but he has not discharged the obligation of his vow. But [if he said, "I take upon myself to bring] these [two tenths] in

one vessel," and he brought them in two vessels, or "[... these] in two vessels," and he brought them in one vessel, they are invalid [for where the meal-offering was brought in two vessels instead of in a single vessel, two handfuls are taken from the meal-offering to be offered on the altar; instead of one and moreover, in each vessel, the flour is less than the amount promised. And where it was brought in one, instead of in two vessels, only one handful is taken from it instead of two, and moreover, the flour in this vessel is too much, for there should be in it one tenth and not two]. If he said, "I take upon myself to bring two tenths in one vessel," and he brought them instead in two vessels, and when they said to him, "Your vow was to bring them in one vessel;" if he thereupon offered them in one vessel they are valid, [but if he still offered them] in two vessels, they are invalid [in this case the offerings cannot be regarded as freewill-offerings, seeing that when his attention was drawn to the terms of his vow, he did not reply that what he was offering was a freewill-offering and not in fulfillment of his vow]; If he said, "I take upon myself to bring two tenths [of flour] in two vessels," and he brought them instead in one vessel, and when they said to him, "Your vow was to bring them in two vessels," he thereupon offered them in two vessels, they

רבנו עובדיה מברטנורא

אחר: אלו להביא בכלי אחד. אלו שהיו מונחים לפניו: הרי אלו פסולים. דהיכא דנדר בכלי אחד והביא בשני כלים מפריש ממנה שני קומצים והוא לא נדר אלא קומץ אחד. ועוד, שמנחה חסרה היא בכל כלי וכלי. והיכא דנדר בשני כלים והביא בכלי אחד, הויא מנחה יתירה ומיעט בקומצין, שהוא בירר לה שתי קמיצות ולא קמץ אלא אחת: אמרו לו בכלי אחד נדרת. ולא חש לדבריהם והקריבה בשני כלים, פסולים. ואע"ג דלא אמר אלו להביא בכלי אחד, משום דהשתא ליכא למימר לשם נדבה אחרת אייתי ליה, דכיון דאמר ליה בכלי אחד נדרת הוה ליה למימר להו אנא משום נדר

עֲשׂוֹנוֹתִים לְהִבְיָא בְּכֵלֵי אֶחָד וְהִבְיָא בְּשֵׁנֵי כֵלִים, בְּשֵׁנֵי כֵלִים וְהִבְיָא בְּכֵלֵי אֶחָד, מֵה שֶׁהִבְיָא הִבְיָא, וְיָדֵי חוּבְתוֹ לֹא יֵצֵא. אֱלו לְהִבְיָא בְּכֵלֵי אֶחָד וְהִבְיָא בְּשֵׁנֵי כֵלִים, בְּשֵׁנֵי כֵלִים וְהִבְיָא בְּכֵלֵי אֶחָד, הָרִי אֱלו פְּסוּלִין. הָרִי עָלַי שְׁנֵי עֲשׂוֹנוֹתִים לְהִבְיָא בְּכֵלֵי אֶחָד וְהִבְיָא בְּשֵׁנֵי כֵלִים, אָמְרוּ לוֹ בְּכֵלֵי אֶחָד נִדְרָתָ, הִקְרִיבֵן בְּכֵלֵי אֶחָד, כְּשֵׁרִים. בְּשֵׁנֵי כֵלִים, פְּסוּלִין. הָרִי עָלַי שְׁנֵי עֲשׂוֹנוֹתִים לְהִבְיָא בְּשֵׁנֵי כֵלִים וְהִבְיָא בְּכֵלֵי אֶחָד, אָמְרוּ לוֹ בְּשֵׁנֵי כֵלִים

are valid; but if he still kept them in one vessel, they are reckoned as two meal-offerings which have been mixed [and if each tenth is distinct, so that the handful can still be taken from each by itself, they are valid. In the earlier case of this Mishnah, where he said, "... to bring two tenths in two vessels," and he brought them in one vessel, it must be assumed, that the two tenths were so mixed together that the handful

נדרתה, הקריבן בשני כלים, כשרין. נתנו בכלי אחד, כשתי מנחות שנתערבו: ג הרי עלי מנחה מן השעורים, יביא מן החטים. קמח, יביא סלת. בלא שמן ולבונה, יביא עמה שמן ולבונה. חצי עשרון, יביא עשרון שלם. עשרון ומחצה יביא שנים. רבי שמעון פוטר, שלא התנדב כדרך המתנדבים: ד מתנדב אדם מנחה של ששים עשרון, ומביא בכלי אחד. אם אמר הרי עלי ששים ואחד, מביא ששים בכלי אחד ואחד בכלי

could not have been taken from each by itself, and therefore, they are invalid]. (3) If a man said, "I take upon myself to bring a meal-offering of barley," he must bring one of wheat; [Since all freewill meal-offerings are brought of fine flour of wheat, to which oil and frankincense must be added (see Leviticus 2:1), (if however, he says, "had I known that this was the case I would not have vowed at all," he does not have to bring any meal-offering)]; if [a man said, "I take ...] of coarse meal," he must bring it of fine flour; if [he said, "...] without oil and without frankincense," he must, nevertheless, bring it with oil and frankincense; if [he said, "...] half a tenth," he must bring a whole tenth; if [he said, "...] a tenth and a half," he must bring two. Rabbi Shimon declares him exempt, because he did not make his offering in the manner in which people usually make their offerings.

(4) A man may offer a meal-offering consisting of sixty tenths and bring them in one vessel. If a man said, "I take upon myself to offer sixty tenths," he may bring them in one vessel, but if he said, "I take upon myself to offer sixty-one tenths," he must bring sixty in one vessel and one in another vessel; for since the

רבנו עובדיה מברטנורא

אחריןא מיתניא לה: כשתי מנחות שנתערבו. דאמרינן בפרק הקומץ, אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה כשרות, ואם לאו פסולות. והא דקתני לעיל אלו להביא בשני כלים והביא בכלי אחד פסולות, מיירי כגון דלא יכול לקמוץ מכל אחת בפני עצמה: ג הרי עלי מנחה מן השעורים יביא מן החטים. שאין מנחת נדבה באה אלא מן החטים. וכגון שאמר אילו הייתי יודע שאין מביאים מן השעורים לא הייתי נודר אלא מן החטים. אבל אם אמר לא הייתי נודר כלום, אינו חייב כלום: יביא סולת. דכתיב (ויקרא ב) סולת ידהי קרבנו. ר' שמעון פוטר. ר' שמעון סבר בגמר דבריו אדם נתפס, והואיל וגמר דבריו שלא כדין המנחה, אינו חייב כלום. ואין הלכה כר'

congregation brings on the first day of the Festival [Sukkot] when it falls on a Sabbath sixty-one tenths [as a meal-offering. On this day were offered: (see Numbers 29:12) Thirteen bullocks, each requiring three tenths of flour as a meal-offering; two rams, each requiring two tenths; and fourteen

אָהד, שְׁכָן צְבוּר מִבֵּיא בְּיוֹם טוֹב הָרְאשׁוֹן שֶׁל חֵג שְׁחַל לְהִיּוֹת בְּשַׁבַּת שְׁשִׁים וָאַהֲד. דִּיּו לְיַחֲד שִׁיּהָא פְּחוּת מִן הַצְּבוּר אָהֲד. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָלֹא אֵלּוּ לְפָרִים, וְאֵלּוּ לְכֹבָשִׁים, וְאִינָם נִבְלָלִים זֶה עִם זֶה, אֶלְּא, עַד שְׁשִׁים יְכוּלִים לְהַבְלִל. אָמְרוּ לוֹ, שְׁשִׁים נִבְלָלִים, שְׁשִׁים וָאַהֲד אֵין נִבְלָלִים. אָמַר לָהֶם, כָּל

lambs, each requiring three tenths of flour as a meal-offering; two rams, each requiring two tenths; and fourteen lambs, each requiring one tenth; thus $39 + 4 + 14$ tenths = 57 tenths. In addition, there were two tenths for the two lambs of the daily *Tamid* offering, and two more for the two lambs of the Sabbath *Musaf* offering; thus totaling 61] it is enough for an individual that [his meal-offering] be less by one tenth than that of the congregation. Rabbi Shimon says: But some of these [sixty-one tenths] are for the bullocks and some for the lambs, and they may not be mixed, one with the other [for the quantity of oil for the tenths varied; each tenth that accompanied the bullock or the ram required two *log* of oil, hence, the mixture was thick, whereas the tenth that was brought with each lamb required three *log* of oil, thus making a thin mixture. Accordingly the sixty-one tenths were not all put in one vessel!] But [the fact is] that, up to sixty tenths, can be mixed [in one vessel, with one *log* of oil which, according to Rabbi Eliezer ben Yaakov, is the amount prescribed for any number of tenths, up to sixty. The Mishnah here accepts the view of Rabbi Eliezer ben Yaakov]. They said to him, "Can sixty be mixed [in one vessel] and not sixty-one?" He

רבנו עובדיה מברטנורא

שמעון: ד שכן צבור מביאים. וכו'. שלשה עשרונים לפר, לשלשה עשר פרים הם תשעה ושלשים עשרונים. ועשרון לכבש, לארבעה עשר כבשים הם ארבעה עשר עשרונים. ושני עשרונים לאיל, לשני האילים הם ארבעה עשרונים, הרי חמשים ושבעה. ולשני תמידים שנים, ולשני כבשי מוסף שבת שנים, הרי ששים ואחד. ואמר להם ר' שמעון, וכי כל אותן של אותו יום בכלי אחד היו, והלא אלו לפרים ואלו לאילים ולכבשים, ואי מערב להו מפסיל, שמנחת פרים בליתן עבה, שני לוגים לעשרון, חצי ההין לשלשה עשרונים, ומנחת כבשים בליתן רכה, רביעית היין לעשרון דהיינו שלשה לוגים, והן בולעות זו מזו, ונמצא זו חסרה זו יתירה, אלא מפני מה אין מביא יחיד ששים ואחד עשרונים בכלי אחד, דעד ששים יכול להבלל בלוג אחד. והאי תנא סבר לה כר' אליעזר בן יעקב דאמר בפרק שתי מדות אפילו מנחה של ששים עשרון אין לה אלא לוגה ואע"פ שלא נבללה כולה, כיון שראויה להבלל אין הבלילה מעכבת, דהכי קיימא לן דכל הראוי לביילה אין ביילה מעכבת בו,

answered, "So it is with all the measures prescribed by the Sages: A man may immerse himself in forty *se'ah* of water, but he may not immerse himself in forty *se'ah* less one *kortov* [i.e., drop]." One may not offer one, two, or five [*log*, of wine, as a libation. One may offer only such quantities as conform with the quantities prescribed for one or several

מדות חֲכָמִים כֵּן. בְּאַרְבָּעִים סָאָה הוּא טוֹבֵל, בְּאַרְבָּעִים סָאָה חֶסֶר קָרְטוֹב אֵינוֹ יְכוּל לְטַבֵּל בָּהֶן. אֵין מִתְנַדְּבִים לָא, שְׁנַיִם, וְחֲמִשָּׁה, אֶבֶל מִתְנַדְּבִים שְׁלֹשָׁה וְאַרְבַּעָה וְשֵׁשָׁה, וּמִשָּׁה וּלְמַעְלָה: הֵ מִתְנַדְּבִים יַיִן, וְאֵין מִתְנַדְּבִים שְׁמֶן, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי טַרְפוֹן אָמַר, מִתְנַדְּבִים שְׁמֶן. אָמַר רַבִּי טַרְפוֹן, (מָה) מְצִינּוּ בֵּינָן שְׂבֵא חוֹבָה וּבֵא נְדָבָה, אָף הַשְּׁמֶן בֵּא חוֹבָה וּבֵא נְדָבָה. אָמַר (לוֹ) רַבִּי עֲקִיבָא, לֹא,

of the specific animal offerings, and these are: six *log* for each bullock, four for each ram, and three for each lamb. Nowhere is such a quantity as one, two, or five *log* prescribed], but one may offer three, four, six [corresponding to the wine-offering of a lamb, a ram, and a bullock, respectively] or anything above six. [Thus seven *log* could be applied for the libation of one ram and one lamb, eight for two rams, nine for one bullock and one lamb, and so on.]

(5) One may offer wine [by itself, without it being accompanied by a meal-offering of flour and oil. The wine was then poured into the *shittin*—draining hole which was on the corner of the altar] but not oil; the opinion of Rabbi Akiva. But Rabbi Tarfon says: One may also offer oil [by itself]. [An amount of oil comparable to a handful of a meal-offering namely, the size of two olives, was poured aside and burnt upon the altar and the remainder was eaten by the priests.] Rabbi Tarfon said, Just as we find that wine which is offered as an obligation [namely, as the drink-offering which accompanies most animal-offerings] may be offered as a freewill-offering [by itself], so too, oil which is offered as an obligation may be offered as a freewill-offering. Rabbi Akiva said to him, No, if you say so of wine, it is because it is offered by itself

רבנו עובדיה מברטנורא

וכל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו: ששים ואחד אין נבללים. בתמיהה: קרטוב. רביעית של רביעית הלוג: אין מתנדבין לוג. יין לנסכים. שלא מצינו מנחת נסכים של לוג אחד ולא של שנים ולא של חמשה: אבל מתנדבים שלשה לוגים. דחזו לכבש. וארבעה, דחזו לאיל. וששה לוגים שהוא חצי ההין, דחזו לפר: ומששה ולמעלה. מתנדבים, דשבעה, חזו שלשה מנייהו לכבש וארבעה לאיל. ושמונה, חזו לשני אילים, ותשעה חזו לכבש ופר עשרה, חזו לאיל ופר. אחד עשר, חזו לשני אילים וכבש. וכן לעולם: ה מתנדבין יין. בלא סולת ושמן ומנסכו לשתין בפני עצמו: ואין מתנדבין שמן. בלא סולת ויין: מתנדבין שמן. וקומצו ומקטיר הקומץ ושיריים נאכלים: שכן

even when offered as an obligation [since the wine of the drink-offering was not mixed with anything, whereas the oil was mingled with the fine flour]; can you say the same of oil, which is not offered by itself when

אם אָמַרְתָּ בֵּינָן שֶׁכֵּן הוּא קָרֵב חוֹבָתוֹ בְּפָנֵי עֲצָמוֹ, תֹּאמַר בְּשֶׁמֶן שֶׁאִינוֹ קָרֵב חוֹבָתוֹ בְּפָנֵי עֲצָמוֹ. אֵין שְׁנַיִם מִתְנַדְּבִים עֶשְׂרוֹן אֶחָד, אֲבָל מִתְנַדְּבִים עוֹלָה וְשִׁלְמִים. וּבְעוֹף, אִפְלוּ פְרִידָה אֶחָת:

offered as an obligation [for the oil was mingled with the fine flour]? Two [men] may not jointly offer one tenth [of flour]; but they may jointly offer a burnt-offering or a peace-offering, and from birds, even a single bird.

רבנו עובדיה מברטנורא

הוא קרב חובתו בפני עצמו. עם חובתו הוא קרב בפני עצמו. אע"פ שהוא בא חובה עם המנחה אינו מעכב המנחה תאמר בשמן כו'. דכיון דלא אשכחן ביה דליתי בכלי בפני עצמו, השתא נמי לא ליתי: אפילו פרידה אחת. תור אחת, או בן יונה אחד, מתנדבים בין שנים. והלכה שמתנדבים יין ושמן בפני עצמן. ומתנדבים מנחת נסכים בין נסכי פר בין נסכי איל וכבש. וכל הקרבנות באים בנדבה בשותפות. חוץ מן המנחה לפי שנאמר בה נפש, דכתיב (ויקרא ב) ונפש כי תקריב קרבן מנחה: